

ΣΤ' ΑΔΕΡΦΙ ΜΑΣ

ΤΟ ΖΩΖΟ ΒΑΤΙΜΠΕΛΛΑ

« Είμαι ευχαριστημένος,
έγω πέντε πληγές »

(ΑΠΟ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΖΩΖΟΥ)

Ξεκίνησες κ' ἐπήγες άκακη ψυχή, κορμί χαριτωμένο, με μιάν ἐλπίδα ριζωμένη στα τρίαβαθα τῆς τρυφερῆς καρδιάς σου, τὰ σκλαβωμένα ἀδέλφια μας ν' ἀντρίεψεις με τῆς λευτεριάς τὸ μυρωμένο ἀγέρι και τις άγνές παρθένες τις χαμηλοβλεπούσες Ἡπειρώτισσες νά χαιρετίσεις με τὸ χαμόγελο τὸ παρηγορητικὸ ἐκείνου ποῦ φέρνει ἀπὸ τὴν εἰρηνική πατρίδα του τὰ διαβασμένα μῦρα, νά πλύνει, νά γλυκάνει τις ἄλικες πληγές των.

Ξεκίνησες κ' ἐπήγες σὺ ὁ ταπεινὸς προσκνητητῆς τοῦ ὠραίου, ὁμορφος σὺ, νά γίνεις τῆς φριχτῆς τῆς μάχης τραγωδίας ταπεινὸς τραγουδιστῆς.

Και στὴν ψυχή σου μέσα τὴ θρεμμένη με τῆς ὁμορφιάς τὴν πάναγνη γαλήνη, γιγάντωσες πανώρηο πέρα πέρα τὸ κάστρο ἄφθαρτης ἀντρείας!

Ἐκεὶ ποῦ πρῶτα στα ρόδινα τὰ χεῖλια σου ξαναζωντανεμένα ἀχούσαν τὰ χαριτωμένα εἰδύλλια τοῦ Θεοκρίτου στῆς Ἀλεξαντρινῆς τῆς ἀμμουδιάς τὰ γλωμὰ ἀραξοβόλια, τώρα τοῦ Σολωμοῦ τὸν Ὀρφικὸ τὸν Ὕμνο ἐξοῦσες στῆς μάχης τοὺς σταχτόμαυρους καπνοὺς πάνω στὸ Ξεροβοῦδι τῆς Ἡπείρου.

Ἡ Γύφτισσα ἢ Σφίγγα τῶν αἰώνιων Πυραμίδων ἢ γητεμένη φυλαχτόρισσα ξαπόλυσε ἀπ' τὰ κρῦα σπλάχνα τῆς βαρῦθυμη λαχτάρα τὴν ὥρα ποῦ ξετρελλαμένος λεβέντης πολεμοῦσες ν' ἀγκαλιάσεις τὸ ἀνάλαφρο, αἰθέριο φάντασμα τῆς Ἀγιαννιώτισας Φροσύνης.

Ὅμως τὸ παραμῦθι γιὰ τὸ θρυλικὸ θεμέλειωμα τοῦ γεφυριοῦ τῆς Ἄρτας σοῦ εἶχε χαδέψει πιά τὸ ὠραῖο μέτωπο, ὄντας πρωτοπατοῦσες τὸ τυραννισμένο χῶμα τῆς Ἡπείρου, με χάδια μυστικά ἀπὸ δαφνολούλουδα.

Σοῦ σάλεψε τὸ λογικὸ σου θεϊκὴ αὐταπάρηση! Μ' ἕνα γεφύρι ἄλλο μ' ἀτράνταχτο γὰ γεφυρώσεις τὴν Παλιὰ Ἑλλάδα με τὰ ξακουσμένα Γιάννενα προσπάθησες!

Ἀφτέρουγο πουλί ἀκόμα ἐξήλεψες τ' ἄσκιαχτα φτερουγίσματα τῶν ἀτσαλένιων ἀετῶν μας, γύρω στοῦ Μπιζανιοῦ τις πολυανταριασμένες κορυφές, κ' ἀκολουθῶντας στὸν καλὸ τὸ δρόμο τὰ εὐζωνάκια μας, ἐσκόρπισες τὴ χάρη τῆς ζωῆς σου γιὰ νά φυλάξεις τιμημένη τὴ σημαία μας πάνω στὴ δοξασμένη Ἀετορράχη.

Τῆς μυθικῆς Δωδώνης τὰ συννεφιασμένα χρησμικά μηνύματα τὰ ὀρμήνεψες ἐσὺ στὸ ἀσάλευτο τῆς ἱστορίας βιβλίο με τὸ ἐρυθρὸ μελάνι τοῦ κορμιοῦ σου, χαράζοντας πάνω στὸ ἥρωικό σου στήθος τρισάγια πεντάλφα.

Καὶ ρόδο ἐσέ, με ρόδα τιμημένα στόλισμένο ἢ Δόξα ξεπροβόδισε στὸ τραγικὸ τοῦ Ἀχέροντα λιμάνι!

Ὁ Ζωζὸς Βατιμπέλλας εἶχε καταταχθεὶ ἐθελοντῆς στὸ ἕβδομο εὐζωνικό τάγμα καὶ ἀνῆκε στὸν τρίτο λόχο ποῦ φύλαγε τὴ σημαία τοῦ τάγματος του. Πληγώθηκε στὴ μάχη τῶν Πεστῶν ὅταν ἔγινε ἡ ἔφοδος γιὰ τὴν κατάληψη τῆς Ἀετορράχης τὴν 29 Νοεμβρίου 1912.

Πληγωμένο τὸν φέρανε τὴν ἄλλη μέρα στὸ πρόχειρο χειρουργεῖο τῆς Σκλήβανης καὶ ἐκεῖ πέθανε. Εἶχε λαβῶθει ἀπὸ πέντε σφαῖρες καὶ ἡ πιὸ σοβαρὴ πληγὴ του ἦταν ἐκείνη ποῦ τὸν πέρασε πέρα καὶ πέρα στὴν κοιλιά. Ἡ αἱμορραγία τὸν σκότωσε.

Ὁ πάτερ-Πολύευκτος τοῦ δικοῦ μας Πατριαρχεῖο τὸν ἀναγνώρισε στὸ πρόχειρο νοσοκομεῖο καὶ ἔτρεξεν ἀμέσως νὰ τὸν παρηγορήσει. Ὁ Ζωζὸς κι αὐτὸς τὸν εἶχεν ἀναγνωρίσει. Ἦταν ἡσυχος καὶ εὐχαριστημένος. Μίλησε μαζί του· τοῦ εἶπε πῶς ἦταν εὐχαριστημένος καὶ πῶς στέλλει στοὺς δικούς του χαιρετίσματα μὲ τὴ παραγγελία νὰ τοὺς φέροι τὴν εἶδηση πῶς εἶχε μέσα του πέντε σφαῖρες. Καὶ γλυκά γλυκά, ἡσυχὰ ἡσυχὰ ξεψύχησε.

Ὁ πάτερ-Πολυγένητος τὸν κήδεψε καὶ τὸν ἔθαψε στὸν αὐλόγουρο τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἄνω-Σκλήβανης.

Ὁ καλὸς μας φίλος κ. Παῦλος Γνευτὸς μᾶς ἔστειλε γιὰ τὸν πολὺκλαυτο-στο ἑταῖρο μας τοὺς ὀλίγους στίχους συμπαθείας ποῦ δημοσεύομε ἀμέσως παρακάτω.

ΣΤΟ ΓΙΩΡΓΟ ΒΑΤΙΜΠΕΛΛΑ

Μιά χαραυγούλα ἐσήμανε τῆς λευτεριᾶς καμπάνα
 Κ' ἐπροσκαλοῦσε τὰ παιδιὰ στὸ πανηγύρι ἢ μανά
     νὰ βγοῦν νὰ σημαδέψουν,
 νὰ παῖξουν, νὰ γλεντίσουν, νὰ πλοῦν, καὶ νὰ χορέψουν.
 Κ' ἐχόρευαν· κ' ἐχόρευαν τριγύρω ἀπ' τὸ Μπιζάνι
 Χορὸ ποῦ τὸν ἐχόρευαν καὶ στῆς Γραβιάς τὸ χάνι.
 Μὰ ἐσένα, ὦ λεβεντόπαιδο, ἢ Δόξα σοῦ εἶπε «γύρε»
 Κ' ἕνα στεφάνι σοῦβαλε κι' ἀπ' τὸ χορὸ σ' ἐπῆρε.

ΠΑΥΛΟΣ ΓΝΕΥΤΟΣ

ΜΑΒΙΛΗΣ

Ὁλύμπιος στὴ ζωὴ του, θέλησε νὰ χαρίσῃ τὴν πιὸ μεγαλόπρεπην ὁμορφιά στὸ θάνατό του. Καὶ τὴν τελευταία του πνοὴ τὴν ἔκαμε συνέττο στὴν Πατρίδα του. Ποιητῆς καὶ Ἡρώας μαζί, γεννημένος γιὰ πολιτείες ὑπερέλειες ὅπου ἄσβεστες σιγολάμπουν ἢ φωτιές στοὺς Ναοὺς τῶν Μεγάλων Ἰδανικῶν, πάλλευκες στὴν Ἀρετὴ καὶ ἑθριαμβευτῆς στὴ σεμνὴ του μετριοφροσύνη, διάλεξε τὸν πιὸ δαφνοσπαρμένο μὰ καὶ πιὸ αἱματοβρεχτο δρόμο γιὰ ν' ἀνέβῃ στὶς κορφές τῆς Δόξας.

Κ' ἐρρίγησεν ἡ παρθενικὰ γῆ τῆς Ἠπείρου ἀπὸ τ' ὄρητικὸ σφιχταγκάλιασμα τοῦ Ποιητῆ κ' ἔσμιξε τ' ἀκτείρευτα δάκρυα ποῦ τὴν ἔχουν ραντίσῃ μὲ τὸ τρισευγενικὸ αἷμα τοῦ Κερκυραίου τροβαδούρου γιὰ νὰ βλαστήσῃ ὁ πιὸ μεγαλόπνοος ὕμνος τῆς Φυλῆς.

ΜΑΒΙΛΗΣ

« Ἐν δὲ φάει καὶ ὕλεσον »
(Ὅμηρος)

I

« Στὸ φῶς θανάτωσέ με! » Ὅμοιος ὁ Αἴαντας,
Μορφή τοῦ Ὀλύμπου, ἀντίκρυσε τῇ Μοῖρᾳ
Τὰ ὄγρα γλαυκά του μάτια τὸν ἀγνάντεψαν
Τὸ θάνατο, νὰ τοῦ φωτιά τῇ Λύρα,
Στοῦ Γαριβάλδη, τὸ ἄλιζο τὸ φόρεμα
Σὰ γύρεψε τὴν ἥρωικὴ πορφύρα!

Ἄγαλματένια ἢ Ἥθικὴ κ' ἐπύργωνε
Τὸ λόγο του μεστὴ ἀπὸ Νοῦ ἢ Πατρίδα.
Ἔστερη λάμψη στὰ μεγάλα μάτια του
Τὰ κουρασμένα, ἢ ἐχθρική λεπίδα.
Μὰ ἦταν ὄγρα, ὅπως ὅλοι τὸν γνῶρίσαμε,
Σὰ ν' ἀναβράαν μιὰν ἄσωτην ἐλπίδα!

Στὴν Πλάνη ὀμπρός, γυμνὸς ἐστάθη ἀντίμαχος,
Νοῦς καὶ κορμί—καὶ μιὰν Ὀλύμπια χάρη,
Σὰ νέφι θεῖο τῇ δυνάμει του ἐσκέπαζε
Μαζί, Σοφὸ, Ποιητὴ καὶ Παλληκάρι.
Σὲ μέταλλο σκληρὸ καὶ ἀπαλοφάνταστο
Ξανάχυσεν ἀτσάλι καὶ λογάρι!

II

Τὸ μεγάλο κορμί σου, ὀμπρός στὰ Γιάννενα
Κι' ὁ λογισμὸς σου, κορυφὴ τῶν κρίνων,
Ἄς εἶνε ἀρχὴ ν' ἀνοίξῃ ἢ Πύλη διάπλατη
Τοῦ ὄχτροῦ, γὰ νάμπῃ τὸ ἄνθος τῶν Ἑλλήνων!
Κι' ἄς Σοῦ κάμουνε οἱ Νέοι τὸ νεκροκρέββατο
Μὲ τῶν δαφνῶν κλαριά καὶ μὲ τῶν σκοίνων,

Νὰ σὲ φέρουνε, Ὠραῖε καὶ ἄγναντε Ἡρώα,
Σὰν ἄγιο λείψανο, στὴν ἅγια Πύλη.
Τοῦ στρατοῦ τῆς Ἡπείρου, ὅλα ἄς σκύψουνε
Νὰ σοῦ ἀγγίξουν τὸ μέτωπο, τὰ χεῖλη.
Ἄπλως στρατιώτης—καὶ γὼ σκύβω, δίνοντας
Τὸν ὕστερο ἀσπασμὸ σ' Ἐσέ, Μαβίλη!

Ἀπ' τὸν κύκλο μας πῆγαν ἀπὸ καιρὸ νὰ ὑπηρετήσουν τὴν Πατρίδα
καὶ οἱ φίλοι μας κ. κ. Δ. Γουναρόπουλος, Ἰ. Καζούλλης, Μιλ. Μάρκος.